

16. TARIMIN TÜRKİYE EKONOMİSİNDEKİ YERİ

Hazırlık Çalışması

Türkiye'de pamuk, çeltik ve fındık daha çok nerelerde yetiştirilmektedir? Bu konudaki bilgilerinizi sınıftaki arkadaşlarınızla paylaşınız.

Türkiye'de yetiştirilen tarım ürünleri tahıllar, endüstri bitkileri, baklagiller, meyveler ve sebzeler olmak üzere beş grupta incelenebilir.

A. TAHILLAR

Türkiye'de birçok tahıl çeşidi yetiştirilmektedir. Bunlardan başlıcaları buğday, arpa, mısır ve pirinçtir.

İklim seçiciliği fazla olmamasına rağmen buğday (Fotoğraf 2.54), yüksek sıcaklıktan ve nemden hoşlanmayan bir ılıman iklim ürünüdür. Gelişiminin ilk dönemlerinde sıcaklığın 8 °C-10 °C'un, bağıl nemin %60'ın üzerinde olması yeterlidir. Olgunlaşma döneminde sıcaklık ve kuraklık isteyen bu ürün, her mevsimi yağışlı olan Doğu Karadeniz kıyıları dışında Türkiye'nin hemen her yerinde yetiştirilmektedir. İlman karasal iklimin etkili olduğu iç kesimler, Türkiye'deki buğday üretiminin önemli bir kısmını karşılamaktadır. Konya, Şanlıurfa, Tekirdağ, Adana ve Mardin en çok buğday üretilen illerdir (Harita 2.5).

Fotoğraf 2.54: Buğday bitkisi (Konya)

Harita 2.5: Türkiye'de buğday üretim alanları ve miktarları (2021)
(<https://biruni.tuik.gov.tr>)

Arpa (Fotoğraf 2.55), fazla soğuk ve fazla sıcak olmayan yerlerde iyi gelişir. Buğdaya göre daha düşük sıcaklıklarda yetişebilmektedir. Gelişiminin ilk döneminde bağıl nemin yüksek olması arpanın verimini artırır. Olgunlaşma döneminde kuraklık isteyen bu ürün için Doğu Karadeniz kıyıları uygun değildir. Bu bitkinin Türkiye'deki başlıca üretim alanı iç kesimlerdir. Konya ve Ankara arpanın en çok üretildiği illerdir (Harita 2.6).

Fotoğraf 2.55: Arpa bitkisi

Harita 2.6: Türkiye'de arpa üretim alanları ve miktarları (2021)
(<https://biruni.tuik.gov.tr>)

Ana vatanı Amerika kıtası olan mısır (Fotoğraf 2.56) hem tropikal hem de ılıman iklim koşullarında yetişebilmektedir. En uygun sıcaklık koşulları 25 °C-30 °C'tur. Yetiştirme dönemi boyunca suya ihtiyaç duyan mısır, her mevsim yağışlı yerlerde daha kolay yetişmektedir. Sıcaklığın yüksek olduğu ve kuraklıktan dolayı sulama yapılan yerlerde ise mısır verimi daha yüksek olmaktadır. Mısır, Türkiye'de geniş bir üretim alanına sahiptir.

Fotoğraf 2.56: Mısır tarlası (Balıkesir)

2021 yılında mısır üretimi en önemli iller

KARADENİZ

GÖRÜSTAN

IRAN

IRAK

SURİYE

AKDENİZ

Ülke sınırı

İl sınırı

Mısır Üretimi (Ton)

0	5 0970	0 490	20 520	30 430	170 210	200 360	470 570	870 1 400
---	--------	-------	--------	--------	---------	---------	---------	-----------

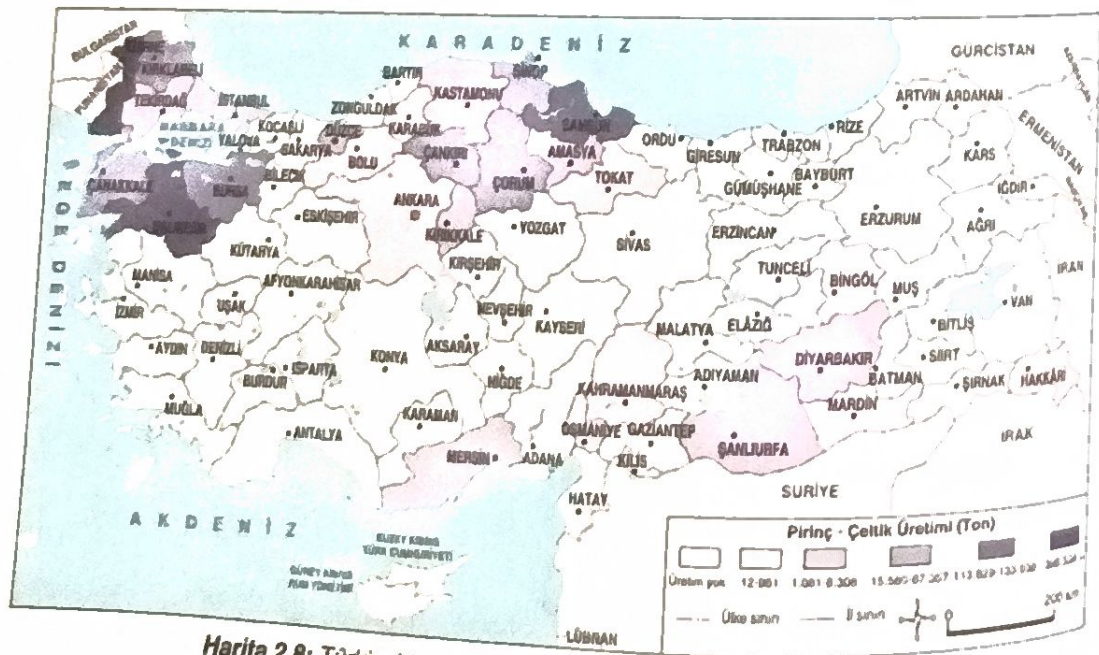
NOT: Kırmızı Alanlar Türkiye Cumhuriyeti'ne Ait Olmayan Bölgelerdir.

0 200 km

Harita 2.7: Türkiye'de mısır üretim alanları ve miktarları (2021)
(<https://biruni.tuik.gov.tr>)

An aerial photograph showing a rural landscape. The foreground is dominated by a large, rectangular field divided into a grid of smaller plots, likely for agriculture. A winding road or path cuts through the field. In the background, there are rolling hills and a small cluster of buildings or a village. The sky is blue with some clouds.

Fotoğraf 2.57: Çeltik tarlası (Tosya, Kastamonu)

Harita 2.8: Türkiye'de pirinç üretim alanları ve miktarları (2021)
(<https://biruni.tuik.gov.tr>)

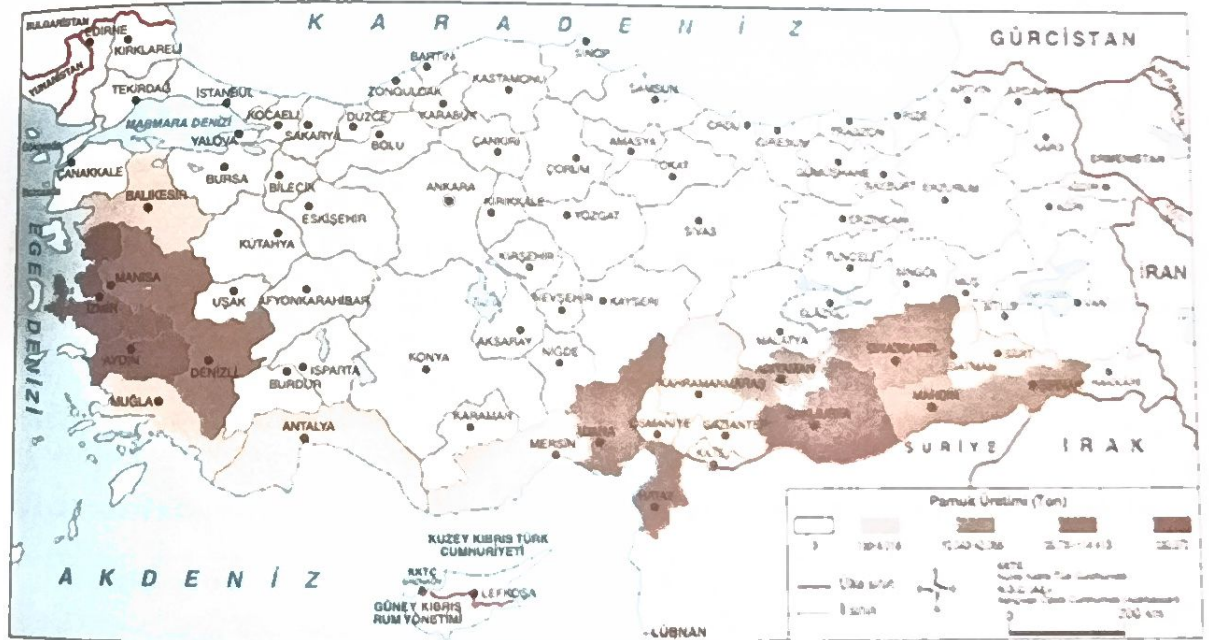
B. ENDÜSTRİ BİTKİLERİ

Fotoğraf 2.58: Pamuk tarlası (İzmir)

Pamuk bitkisi (Fotoğraf 2.58), gelişme dönemi boyunca yüksek sıcaklığa ihtiyaç duyar. Güneş ışığı, pamuğun erken gelişmesini ve çiçeklenmesini sağlar. Büyüme döneminde yağış yetersiz ise sulamayla yetiştirilen pamuğun olgunlaşma döneminin kurak olması gerekir. Şanlıurfa, Türkiye pamuk üretiminde ilk sırada yer almaktadır. Üretim miktarı bakımından bu il Diyarbakır, Aydın, Hatay, İzmir ve Adana izler (Harita 2.9). Mikroklima özelliğinden dolayı Iğdır Ovasında da pamuk yetişebilmektedir.

Fotoğraf 2.58: Pamuk tarlası (İzmir)

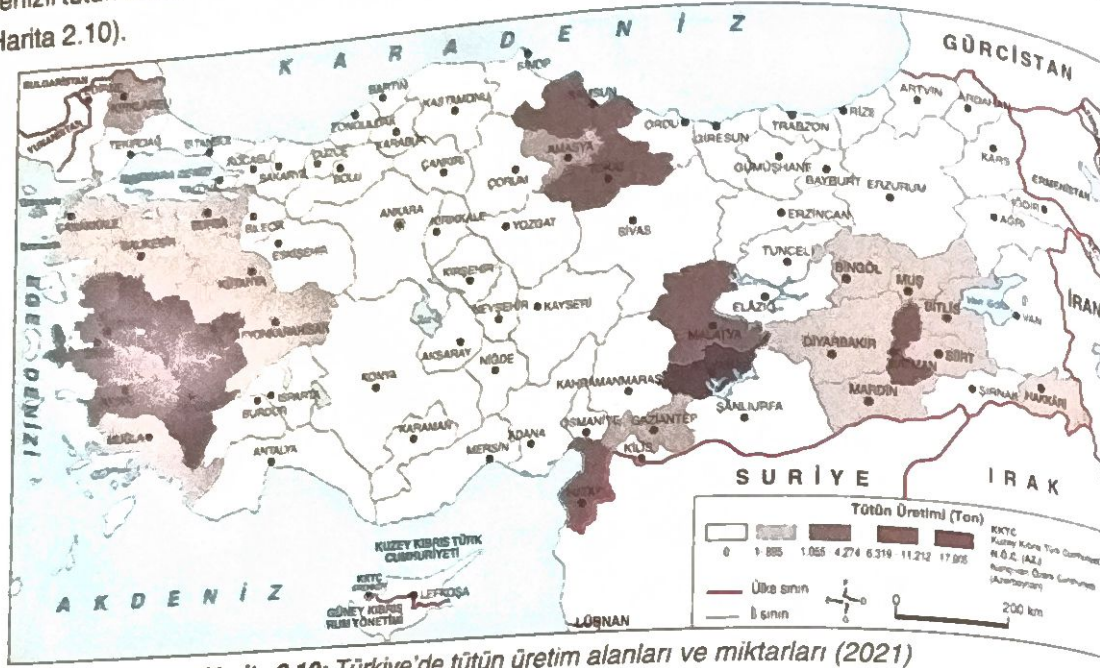

Harita 2.9: Türkiye’de pamuk üretim alanları ve miktarı (2021)
(<https://biruni.tuik.gov.tr>)

A photograph showing a vast field of green tobacco plants in the foreground. In the background, there is a line of trees and a steep, eroded hillside.

Fotoğraf 2.59: Tütün tarlası (Adıyaman)

Türkiye'de tütünün üretim alanlarına ve miktarına devlet karar vermektedir. Adıyaman, Manisa ve Denizli tütün üretiminde ilk sıradadır. Üretim miktarı bakımından bu illeri Uşak, Batman ve Samsun izler (Harita 2.10).

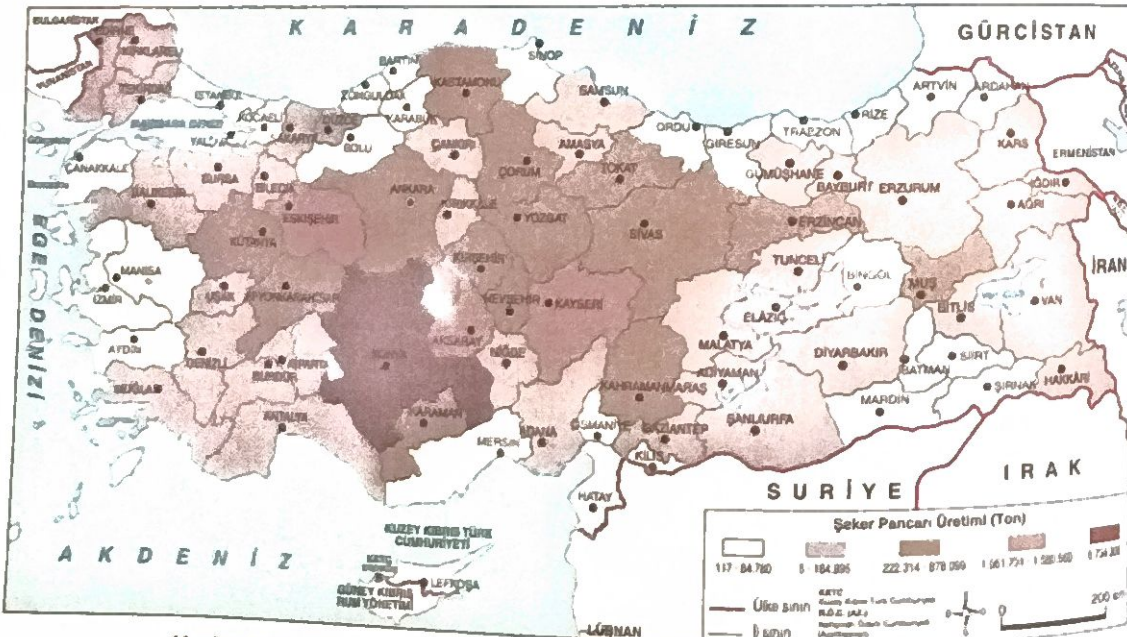

Harita 2.10: Türkiye'de tütün üretim alanları ve miktarları (2021)
(<https://biruni.tuik.gov.tr>)

Şeker pancarının (Fotoğraf 2.60) ekildiği dönemde toprak sıcaklığının 7 °C'un üzerinde olması gerekir. Sıcaklık ortalamasının 10 °C-30 °C arasında olduğu yerlerde şeker pancarı tarımı yapılabilir. Buna göre Türkiye'de oldukça geniş bir alan, şeker pancarı tarımı için uygundur. Büyüme döneminde suya ihtiyaç duyan bu ürün, yağışın az olduğu yerlerde sulamayla üretilmektedir. Türkiye'de şeker pancarının başlıca üretim alanları şeker fabrikalarına yakın yerlerdir. Konya ili şeker pancarı üretiminde ilk sırada yer almaktadır. Eskişehir, Kayseri, Aksaray ve Afyonkarahisar da şeker pancarı üretiminde ilk sıralarda yer almaktadır (Harita 2.11).

Fotoğraf 2.60: Şeker pancarı tarlası (Konya)

Harita 2.11: Türkiye'de şeker pancarı üretim alanları ve miktarları (2021)
(<https://biruni.tuik.gov.tr>)

Sert rüzgârlardan olumsuz etkilenen çay bitkisi (Fotoğraf 2.61) bol yağışa ve nemli havaya ihtiyaç duyar. Şiddetli don olaylarının görüldüğü ve sıcaklığın aşırı yüksek olduğu yerlerde yetişmez. Bu bitkinin gelişmesi için yıllık yağış miktarının 1.200 mm'nin üzerinde olması gerekir. Çay bitkisi için Türkiye'deki en uygun yetişme alanı Doğu Karadeniz'in kıyı kesimidir. Başta Rize olmak üzere Trabzon, Artvin, Giresun ve Ordu Türkiye'de çay yetiştirilen yerlerdir (Harita 2.12).

Fotoğraf 2.61: Çay bitkisi (Rize)

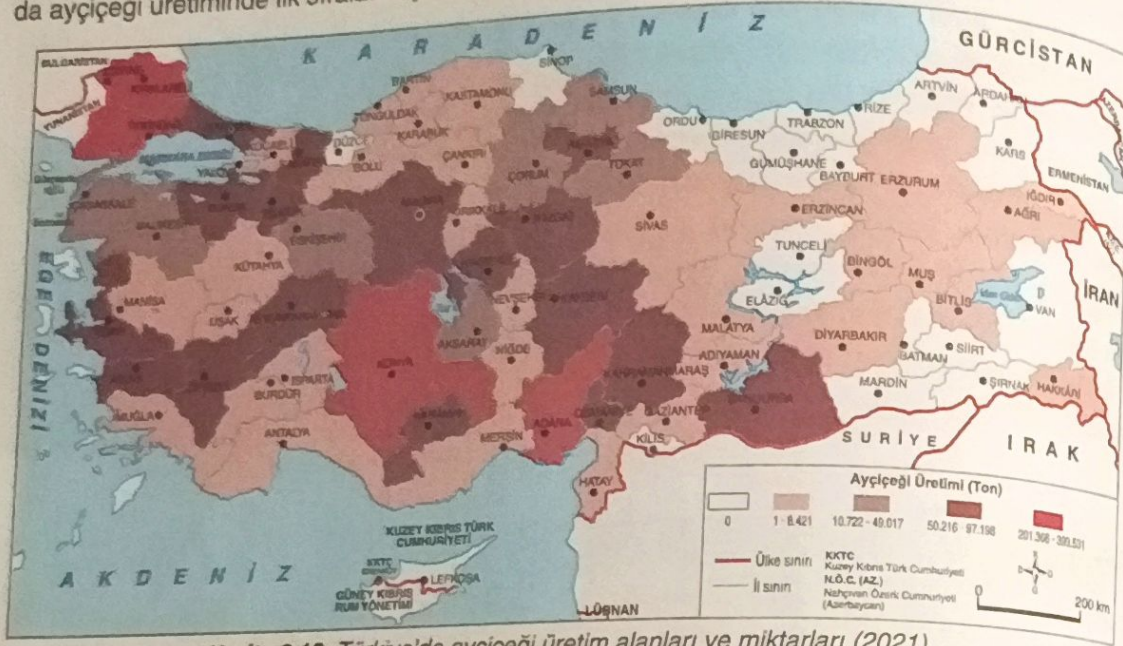
Harita 2.12: Türkiye'de çay üretim alanları ve miktarları (2021)
(<https://biruni.tuik.gov.tr>)

Ayçiçeği (Fotoğraf 2.62), ılıman iklime uyum gösteren bir bitkidir. Çimlenme döneminde sıcaklığın 4 °C-5 °C'un yaz mevsiminde sıcaklık ortalamasının 18 °C-19 °C'un altına düşmediği yerlerde yetiştirilebilmektedir. En uygun yetişme alanları güneşlenme süresinin uzun ve sıcaklığın ortalama 25 °C olduğu yerlerdir. Gelişme döneminde suya ihtiyaç duyan bu bitki, yağışın yetersiz olduğu yerlerde sulamayla üretilmektedir. Türkiye'nin önemli bir kısmı ayçiçeği yetiştirilmesine elverişli koşullara sahiptir.

Fotoğraf 2.62: Ayçiçeği tarlası (Konya)

Türkiye'de ayçiçeğinin en çok üretildiği yerler Tekirdağ ve Konya'dır. Edirne, Kırklareli ve Adana da ayçiçeği üretiminde ilk sıralarda yer almaktadır (Harita 2.13).

Harita 2.13: Türkiye'de ayçiçeği üretim alanları ve miktarları (2021)
(<https://biruni.tuik.gov.tr>)

Haşhaşın (Fotoğraf 2.63) en uygun yetişme alanları güneşlenme süresinin uzun, sıcaklık ortalamasının 25 °C ve yıllık yağış miktarının 600-700 mm olduğu yerlerdir. Haşhaş, yağışın yetersiz olduğu yerlerde sulamayla üretilir, Türkiye'de devlet denetiminde yetiştirilen bir bitkidir. Afyonkarahisar, Türkiye haşhaş üretiminde ilk sıradadır. Haşhaş üretim miktarı bakımından bu ili Konya izler. Denizli, Uşak ve Burdur da haşhaş üretiminde ilk sıralarda yer almaktadır (Harita 2.14).

Fotoğraf 2.63: Haşhaş tarlası (Afyonkarahisar)

Harita 2.14: Türkiye'de haşhaş üretim alanları ve miktarları (2021)
(<https://biruni.tuik.gov.tr>)

Kenevir (Fotoğraf 2.64), şiddetli don olaylarının görülmediği ve yıllık yağış miktarının 700 mm civarında olduğu yerlerde yetişebilmektedir. İklim seçiciliği fazla olmayan bu bitki, Türkiye'nin hemen her yöresinde yetişebilmektedir. Ancak uyuşturucu üretimini önlemek için Türkiye'de kenevir üretimi devlet denetimindedir. Kenevir tohumu üretiminde Amasya ve Samsun, kenevir lifi üretiminde ise Sakarya ve Sivas ilk sıradadır.

Güneşli ve sıcak yerlerde daha iyi gelişen anasonun (Fotoğraf 2.65) Türkiye'deki başlıca üretim alanları Burdur, Denizli, Antalya ve Afyonkarahisar'dır.

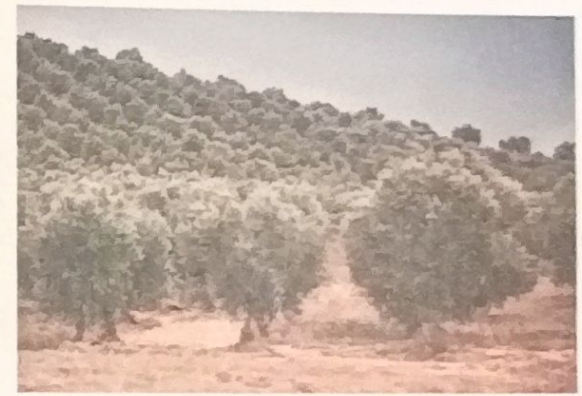

Fotoğraf 2.64: Kenevir bitkisi (Samsun)

Fotoğraf 2.65: Anason bitkisi (Burdur)

Zeytin; yazların sıcak ve kurak, kışların ılık ve yağışlı olduğu yerlere uyum sağlamış bir bitkidir (Fotoğraf 2.66). Zeytinin atası, Akdeniz ikliminin doğal bitkisi olan delicedir. Türkiye'de bu ürünün en çok yetiştirildiği yerler Ege'nin kıyı kesimi ve Güney Marmara'dır. Aydın ve Manisa Türkiye'nin zeytin üretiminde ilk sırada yer almaktadır. Zeytin üretim miktarı bakımından bu illeri Muğla, Balıkesir, İzmir ve Bursa izler (Harita 2.15).

Fotoğraf 2.66: Zeytin ağaçları (Manisa)

Harita 2.15: Türkiye'de zeytin üretim alanları ve miktarları (2021)
(<https://biruni.tuik.gov.tr>)

C. BAKLAGİLLER

Türkiye'de çeşitli baklagiller yetiştirilir. Bunların başlıcaları kırmızı mercimek, yeşil mercimek, nohut ve kuru fasulyedir.

Kuraklığa uyum gösteren bir bitki olan kırmızı mercimeğin önemli bir kısmı Türkiye'nin güneydoğusunda yetiştirilmektedir. Bu ürünün üretiminde Şanlıurfa, Diyarbakır, Batman, Siirt ve Mardin ilk sıralarda yer almaktadır.

Yeşil mercimek kuraklığa dayanıklı bitkilerdendir. Bu baklagilin üretiminde Yozgat, Kırşehir, Konya ve Çorum ilk sıralarda yer almaktadır.

Mercimekten sonra kuraklığa en dayanıklı olan baklagil nohuttur. Bu ürünün üretiminde Ankara, Yozgat, Kırşehir ve Konya ilk sıralardadır.

Sıcak yerlerde daha iyi gelişen fasulye, yetiştirme döneminde suya ihtiyaç duyar. Türkiye'de kuru fasulye üretiminde Konya, Niğde, Bitlis ve Nevşehir ilk sıralardadır.

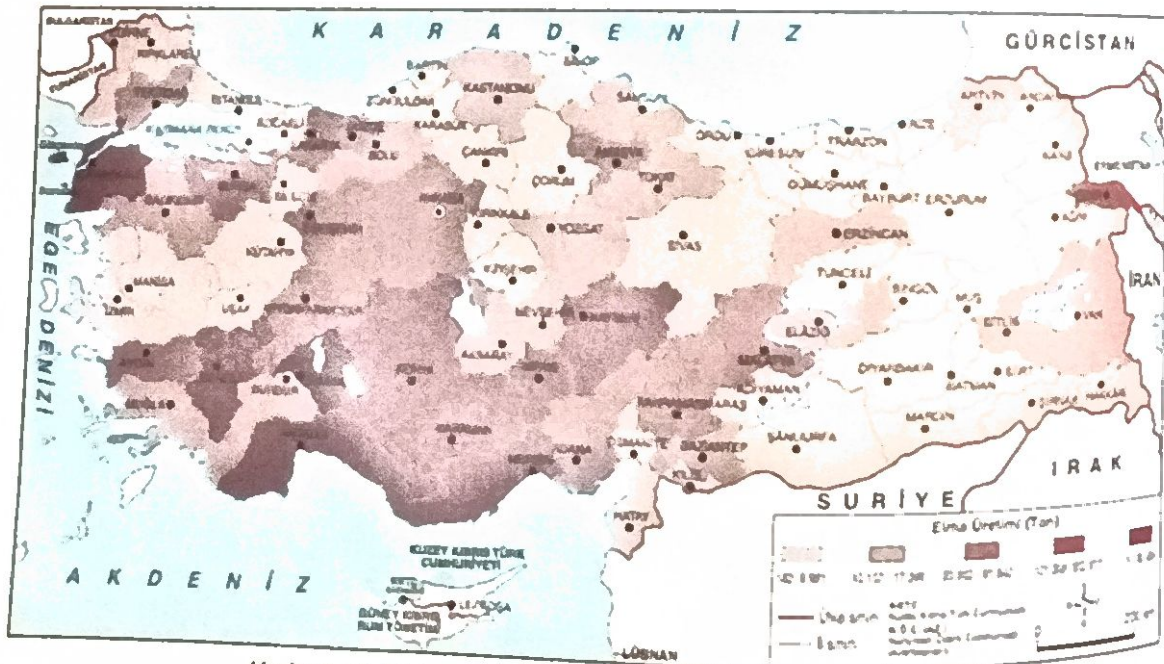
Ç. MEYVELER

Türkiye'de çok çeşitli meyveler yetiştirilmektedir. Bu meyvelerin başlıcaları elma (Fotoğraf 2.67), üzüm, turuncgiller, fındık, muz, kayısı ve inciridir.

Elma, ılıman iklim bitkisidir. Soğuğa dayanıklı olan bu bitkinin iklim çeşitliliğine bağlı olarak onlarca türü bulunmaktadır. Hemen her yöremizde yetişebilen elma, Türkiye'de en çok yetiştirilen meyvelerdendir. Isparta en çok elma üretilen ildir. Elma üretim miktarı bakımından bu ili Niğde, Karaman, Antalya ve Kayseri izler (Harita 2.16).

Fotoğraf 2.67: Elma bahçesinden bir görünüm (Isparta)

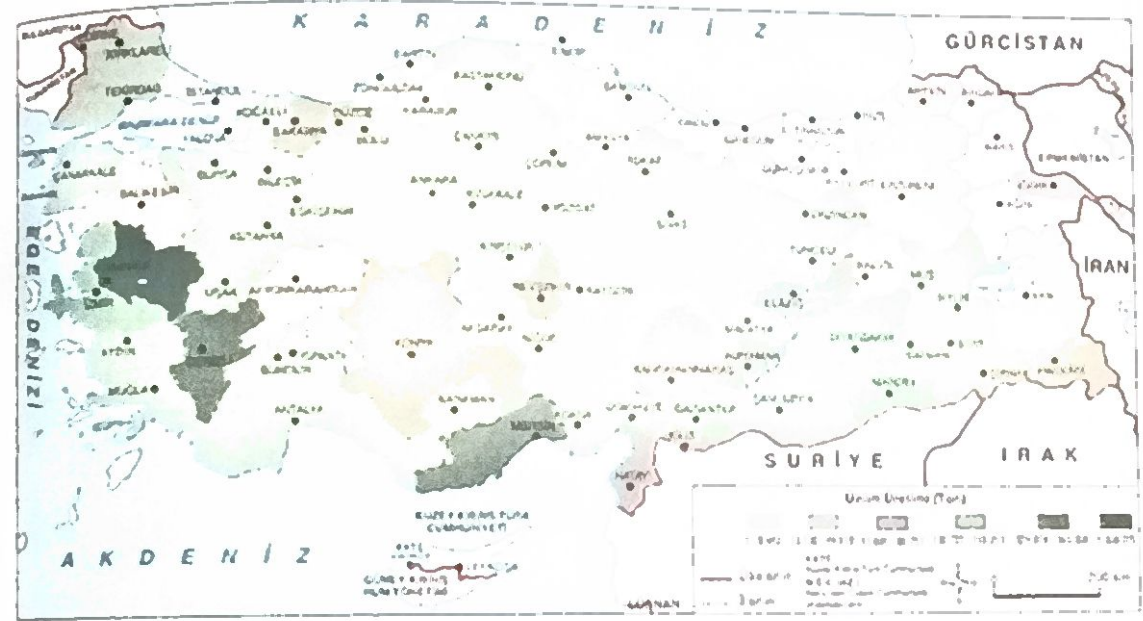

Harita 2.16: Türkiye'de elma üretim alanları ve miktarları (2021)
(<https://biruni.tuik.gov.tr>)

Üzüm, yıllık yağışın 500-600 mm civarında olduğu yerlerde sulama yapılmadan yetiştirilebilen ürünlerdendir (Fotoğraf 2.68). Soğuğa dayanıklı olduğu için üzümün üretim alanı geniştir. Üzüm sofralık olarak ve kurutularak tüketilmekte ayrıca pekmez, pestil ve sirke üretiminde kullanılmaktadır. Üzüm, alkollü içecek ve alkolsüz içecek sanayisinin de önemli bir ham maddesidir. Türkiye'de üzüm üretiminin önemli bir kısmını Ege'nin kıyı kesimi karşılamaktadır. Manisa ili Türkiye üzüm üretiminde ilk sırada yer alır. Üzüm üretim miktarı bakımından bu ili Mersin, Denizli, Mardin ve İzmir izler (Harita 2.17).

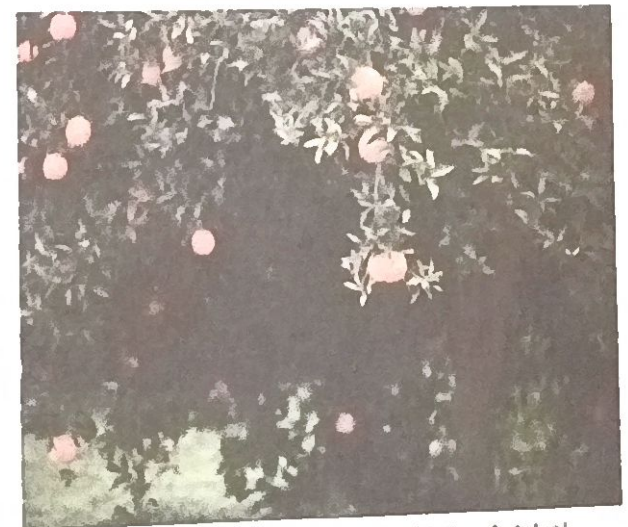

Fotoğraf 2.68: Üzüm bağlarından bir görünüm (Manisa)

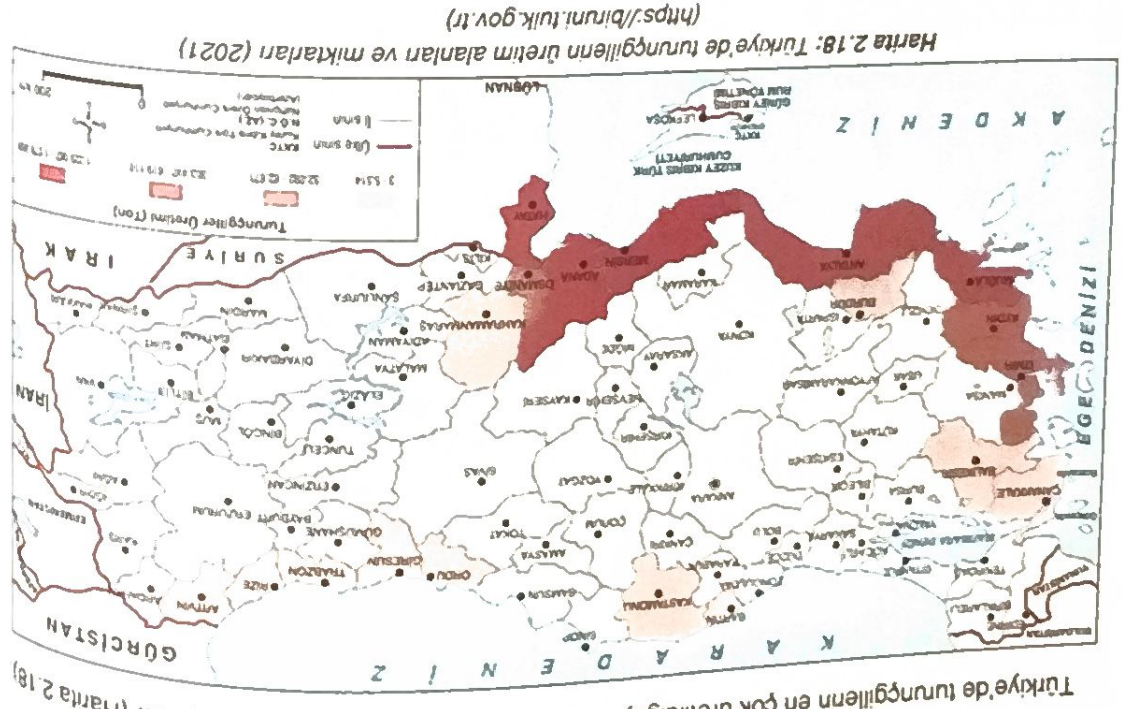

Harita 2.17: Türkiye'de üzüm üretim alanları ve miktarları (2021)
(<https://biruni.tuik.gov.tr>)

Turuncgiller (Fotoğraf 2.69), don olaylarından olumsuz yönde etkilendiği için Türkiye'deki başlıca yetiştirme alanı kıyı kesimlidir. Yıllık yağışın 800 mm ile 1.200 mm arasında olduğu yerlerde iyi gelişen turuncgiller, yağışın az olduğu yerlerde sulamayla üretilmektedir. Turuncgillerin Türkiye'deki başlıca üretim alanı Akdeniz ve Ege kıyılarıdır. Üretim miktarı fazla olmasa da Karadeniz kıyısındaki bazı illerde de turuncgiller yetiştirilmektedir. Turuncgillerden portakalın en çok üretildiği il Antalya'dır. Mandalina üretiminde Hatay, limon üretiminde Mersin, greyfurt ve turunç üretiminde Adana ilk sıradadır.

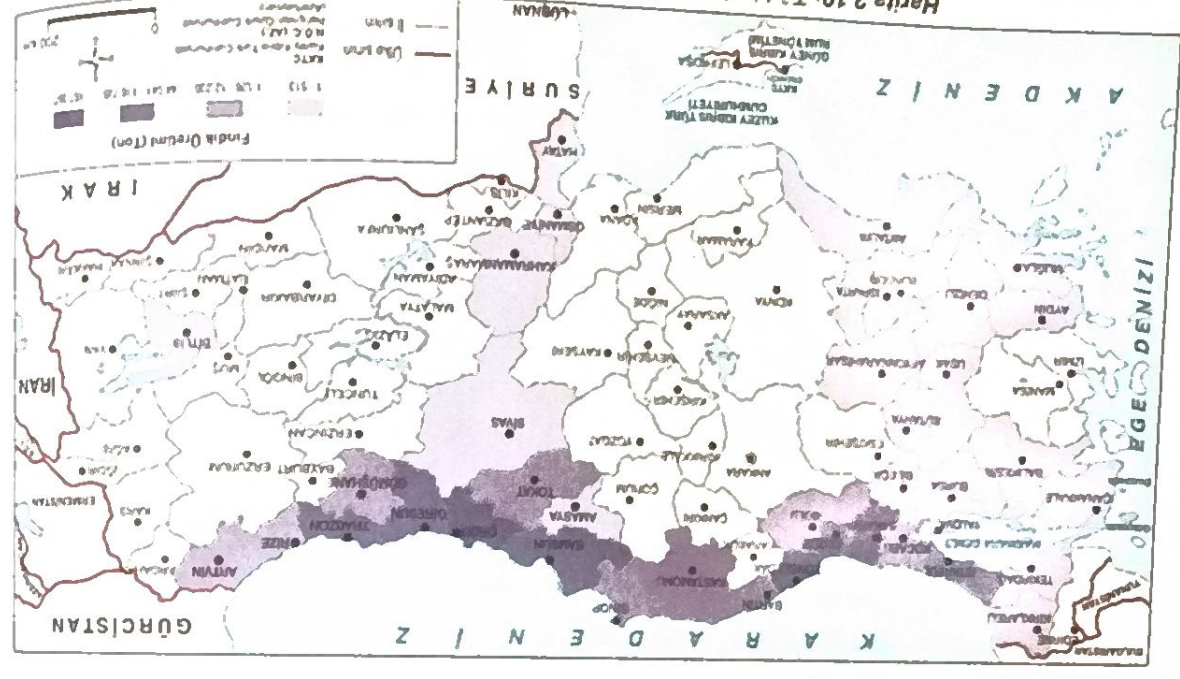
Fotoğraf 2.69: Portakal ağacı (Finike, Antalya)

Türkiye'de turunçgillerin en çok üretildiği yerler Adana, Mersin, Hatay ve Antalya'dır (Harita 2.18)

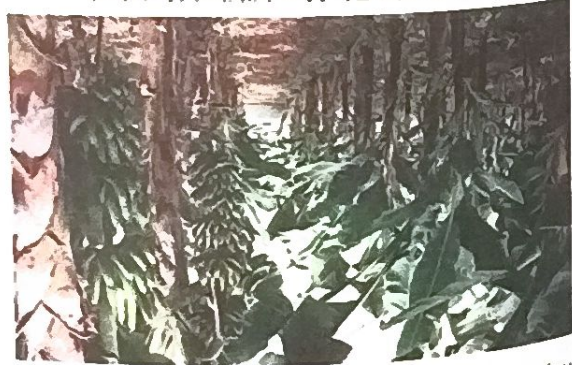
Fotoğraf 2.70: Fındık ağaçları (Ordu)

maktadır.

Fındık, nemli ve ılıman iklim koşullarında yetişen bir bitkidir (Fotoğraf 2.70). Bu bitki için Türkiye'deki en uygun koşullar Karadeniz'in kıyı kesiminde bulunmaktadır. Bu nedenle Türkiye'de fındık üretiminin büyük bir kısmı bu kesimde gerçekleştirilmektedir. Türkiye'de en çok fındık üreten il Ordu'dur. Üretim miktarı bakımından bu il Sakarya, Giresun ve Düzce izler (Harita 2.19). Türkiye'de fındık üretiminde ilk sırada yer almaktadır.

Harita 2.18: Türkiye'de turunçgillerin üretim alanları ve miktarları (2021) (<https://biruni.tuik.gov.tr>)

Fotoğraf 2.71: Muz bitkileri (Antalya)

Fotoğraf 2.72: Kayısı ağacı (Malatya)

Fotoğraf 2.73: İncir ağacı (Izmir)

İncir (Fotoğraf 2.73) için en uygun yetiştirme alanları kışların ılık, yazların sıcak ve kurak olduğu yerlerdir. Bu nedenle Türkiye'deki başlıca üretim alanı Akdeniz ikliminin etkili olduğu yerlerdir. Ege kıyıları Türkiye'deki incir üretiminin yaklaşık dörtte üçünü karşılamaktadır. Aydın ili Türkiye incir üretiminde ilk sıradadır. İncir üretim miktarı bakımından bu ili İzmir ve Bursa izler (Harita 2.20). Türkiye dünyada en fazla incir üreten ülkedir.

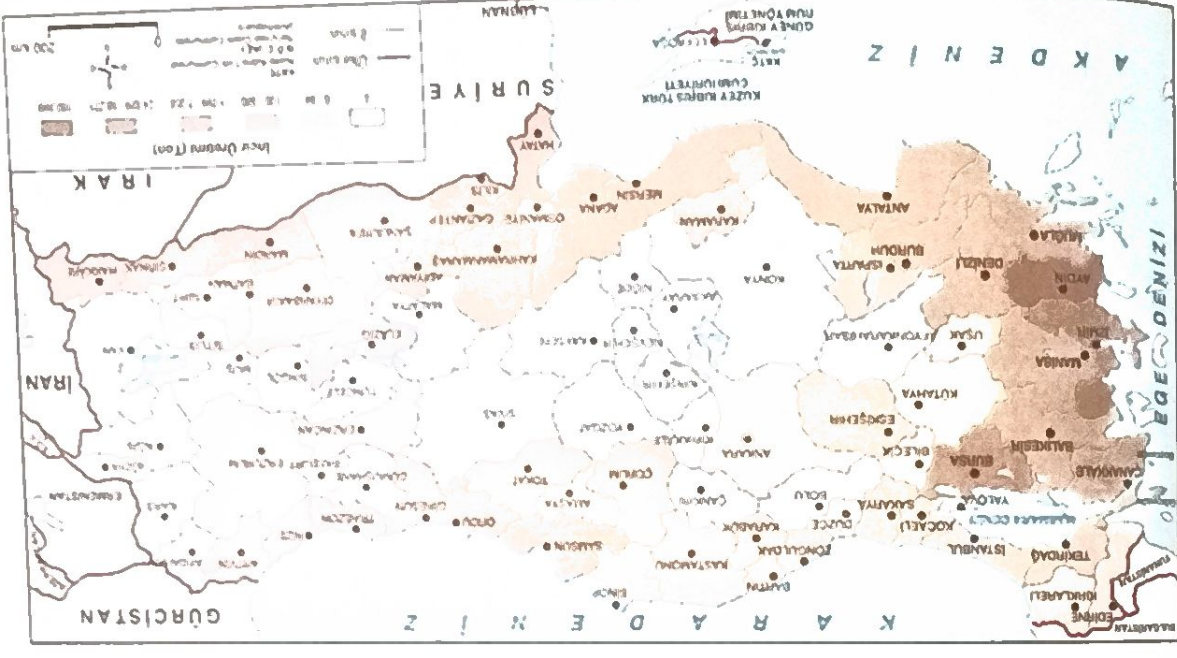
Muz (Fotoğraf 2.71), tropikal ve subtropikal iklim bölgelerinde yetiştirilmektedir. Düşük sıcaklıklara dayanıklı kışları vardır. Başta Mersin ve Antalya olmak üzere Hatay, Adana ve Muğla Türkiye'de muz yetiştirilen başlıca illerdir. (Fotoğraf 2.72), ılıman iklim bölgelerinde yetişebilen bir bitkidir. Düşük sıcaklıklara dayanıklı olan kayısının yetiştirilmesi için sıcaklığın yüksek olduğu yerler daha uygundur. Özellikle yaz sıcaklığının yüksek olduğu yerlerde kayısının kalitesi ve verimi artmaktadır. Türkiye'nin birçok yerinde yetiştirilen kayısının en çok üretildiği il Malatya'dır. Üretim miktarı bakımından bu ili Mersin, Iğdır ve Elazığ izler.

Dü-

şuk sıcaklıklara dayanıklı olmayan bu ürünün Türkiye'deki başlıca üretim alanı Akdeniz

Harita 2.20: Türkiye'de incir üretim alanları ve miktarları (2021) (<https://biruni.tuik.gov.tr>)

D. SEBZELER

İklim koşulları elverişli olan Türkiye'de çok çeşitli sebze türleri yetiştirilmektedir. Türkiye, bu bakımdan dünyanın şanslı ülkeleri arasında yer almaktadır. Her geçen yıl sebze üretimi artan Türkiye'de elde edilen sebzelerin önemli bir kısmı ülke ihtiyacını karşılamakta, bazı sebzeler ise ihraç edilmektedir.

Türkiye'de en çok üretilen sebzelerden biri domatestir (Fotoğraf 2.74). Türkiye'de 2021 yılında 13 milyon ton domates üretilmiştir. Antalya, Bursa, Mersin, Manisa, Muğla ve İzmir Türkiye'de domatesin en çok üretildiği illerdir.

Fotoğraf 2.74: Domates tarlası (Antalya)

Domatesin yanı sıra biber, salatalık ve patlıcan fazla miktarda üretilen sebzeler arasındadır. Antalya, Mersin ve Çanakkale biber; Antalya, Mersin ve İzmir salatalık; Antalya, Mersin ve Adana patlıcan üretiminde ilk sırada yer alan illerdir. Türkiye kavun ve karpuz üretiminde de önemli bir yere sahiptir. Adana, Antalya karpuz; Adana, Antalya ve Konya kavun üretiminde ilk sırada yer alan illerdir. Türkiye, patates ve soğan üretiminde de önemli bir yere sahip ülkeler arasındadır. Konya, Niğde ve Afyonkarahisar patates; Ankara, Çorum ve Amasya ise soğan üretiminde ilk sırada yer alan illerdir.

Türkiye'de sebze, tarlaların yanı sıra seralarda da üretilmektedir (Fotoğraf 2.75). Seralar etrafı ve üzeri cam veya naylon gibi maddelerle kaplanmış bahçelerdir. Seralar, Güneş ışınlarını geçirir, içerideki sıcaklığın atmosfere geçmesini önler. Bu nedenle güneşlenme süresinin uzun, kışların ılık geçtiği Akdeniz ve Ege kıyıları seracılığa daha elverişlidir. Türkiye'deki seralarda sebze üretiminin en fazla olduğu yerler Antalya ve Mersin illerinin kıyı kesimlidir.

Tarım, Türkiye ekonomisinde önemli bir yere sahiptir. Temel besin maddelerimizi karşılayan bu sektör, önemli bir istihdam alanıdır. Aktif nüfusun %17,2'si tarım alanında çalışmaktadır (2021).

Fotoğraf 2.75: Seralar (Demre, Antalya)

Birçok ülke tarımsal üretim bakımından kendine yeterli değildir. Bu tür ülkeler tarım ürünü ihtiyacını ithalat yolu ile karşılamaktadır. Örneğin Çin, Almanya, Japonya, Birleşik Krallık, Fransa, İtalya ve Belçika en fazla tarım ürünü ithal eden ülkelerdendir. Buna karşın Türkiye, birçok tarım ürününün üretiminde kendine yeten ülkeler arasında yer almaktadır (Tablo 2.8).

Tablo 2.8: Bazı tarım ürünlerinin yeterlilik oranı (2020) (<https://biruni.tuik.gov.tr>)

Ürünler	Yeterlilik Oranı (%)	Ürünler	Yeterlilik Oranı (%)
Fındık	552,9	Domates	117
İncir	501,6	Kiraz	116,9
Kayısı	397,6	Enk	115,6
Greyfurt	329,8	Ayva	114,6
Buğday	259	Soğan (kuru)	114,2
Mandalina	224,3	Kabak (sakız)	113,8
Limon	220,4	Biber	112,7
Turunçgiller (toplam)	189,2	Hıyar	112,4
Sert kabuklular (toplam)	148,3	Antep fıstığı	111,9
Nar	144,9	Kolza	111,2
Elma	143,9	Kestane	111
Portakal	143,8	Sebze (toplam)	110,9
Üzüm	137,5	Pırasa	107,2
Şeftali	125,1	Diğer meyveler	106,6
Bezelye (taze)	123,6	Patates	106,5
Nohut	122,3	İspanak	106,1
Şeker	120	Patlıcan	104,4
Havuç	119,6	Pamuk tohumu (çiğit)	103,7
Armut	119,1	Bakla (taze)	102,1
Çilek	117,9	Dut	101,7

Tarım, sanayi sektörüne ham madde sağlamaktadır. Gıda, içecek, un, unlu ürünler, şeker, şekerli gıdalar, süt, süt ürünleri, et, et ürünleri, çay, konserve, bitkisel yağ, tütün, dokuma, deri ve giyim ile orman ürünleri sanayisi ham maddesi tarımdan sağlanan sanayi kollarının başlıcalarıdır.

Türkiye'de tarımın bir kolu olan ormancılığın ülke ekonomisine önemli katkıları bulunmaktadır. Türkiye İstatistik Kurumunun 2022 yılı verilerine göre Türkiye'de ormanların kapladığı alan, yaklaşık 23 milyon hektardır. Ağaçlandırma sayesinde orman alanları genişleyen Türkiye'de ormancılık hem istihdam alanı hem de önemli bir gelir kaynağıdır.

Türkiye, hayvancılık potansiyeli yüksek bir ülkedir. Ülkemizde 45 milyona yakın koyun ve 11 milyondan fazla (2022) kıl keçisi beslenmektedir. Yaklaşık 17 milyon (2022) büyükbaş hayvanın beslenildiği ülkemizde et ve süt ürünlerinin büyük bir kısmı yerli kaynaklardan sağlanmaktadır.

Arıcılığın gelişmiş olduğu Türkiye, dünya bal üretiminde ilk sıralarda yer almaktadır. Ayrıca ülkemiz, kümes hayvancılığı bakımından da gelişmiştir. Türkiye'de kümes hayvanlarından elde edilen ürünler, ülkenin ihtiyacını karşılamakta ve ülkemiz bu alanda önemli ihracatçı ülkeler arasında yer almaktadır.

Türkiye'de balıkçılık, iç tüketimi büyük ölçüde karşılamaktadır. Balıkçılığın en büyük kaynağı olan denizlerden avlanan balık miktarı, ülke ekonomisine önemli katkılarda bulunmaktadır. Örneğin 2022 yılında ülkemizdeki denizlerden avlanan balık miktarı 254,5 milyon tondur. Ayrıca denizlerde ve iç sularda balık yetiştiriciliği yapılmaktadır. Balıkçılık, diğer hayvancılık türlerinde olduğu gibi önemli bir istihdam alanı ve gelir kaynağıdır.